

KYLÄN LAPSET

KIRJOITTANUT SUONIO

KUVAT PIIRTÄNYT HILKKA FINNE

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA, HELSINKI

SUONIO

KYLÄN LAPSET

KUVAT PIIRTÄNYT
HILKKA FINNE

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA, HELSINGISSÄ

Kustannusosakeyhtiö Otavan
kirjapaino, Helsingissä, 1918.

hoh kultaista kotia,
maan parasta paikkas-
tamme!

Nurmet alla, pellot
päällä,
keskellä kylä välillä,

kylän alla armas ranta,
rannassa rakas vetonen;
se sopisi sorsan uida,
vesilinnun vieretellä.

Ohoh kultaista kotia,
maan parasta paikkastamme!
Siellä on lasten lysti olla,
pienten leikkiä pidellä;
siell' on lehdot lauleskella,
käen kanssa kilvoitella;
selät siell' on kiikuskella,
laineen päällä liikuskella;

siell' on armahat ahomme,
siellä mansikkamäkemme.
vaaraimia vaarat täynnä,
mättäiköt muuraimia,
puoloja kanervakangas,
vaikka poimis päivät pitkät
päivät pitkät, yöt lisäksi.

Ohoh kultaista kotia,
maan parasta paikkastamme!
Siellä on elo suloinen,
huoletoinna huiskaella
viatonna vieretellä,
äiti=kullan suojan alla
isän turvassa ilolla,
kasvaa seurassa sisarten,
vieretysten veikkoin kanssa.

TYTTÖNEN: Kiellä, Miiri poikas pois,
ettei tielläni ne ois!
Kas kun repivi ne kerään';
jos pois vedän, karkaa perään!
Heillen en voi laittaa sukkaa,
jos näin työtäni ne hukkaa!

KISSA: Sukat meill' jo ennestään,
joissa hiljaa hiivitään.
Mutta pienten poikaini
pitäis tulla nopsaiksi,
harppaella, tavoittaa,
että sitten kiinni saa
hiiren, mikä joka yö,
sokeristas palan syö,
nakertaapi korppujas,
pilaa sulta namujas.
Siksi salli poikasten
leikitä nyt oppien.

ÄITI: Ainikki pienoinen, Aini hoi!
Missä nyt tyttösen' olla voi?

AINO: Täss' olen, vaan enpä nyt jouda tulla!

ÄITI: Vai sä et jouda, mi työ on sulla?
Vai sinä kirjoitat? Virka kelle?

AINO: Kirjoitan kirjettä kissaselle:
»Miiri, mun kultani, Miiri pai,
teethän sä Ainolle mieleks kai!
Juokseppa aittahan kiireesti,
kermoja kuorios kuppiini,
kuppi täytehen, sekaan panna
myös saat velliä, hiukan mannaa,
kukkurakauhanen sokeria
sitten päälle, kyll' löytyy sija.
Tuo myös voi=siru oikein suuri,
siihenpä leipää yks muru juuri!"

LAPSET: Hiessään miks isän tuolla
pitää heinät maahan lyödä?

ÄITI: Lehmä-parkain täytyis kuolla,
talvell' jos ei olis syödä.
Vaan kun täys on lato, aitta,
talvi pitkäkään ei haittaa.

LAPSET: Voi, näin mekin poimikaamme
kukat, kotiin korjatkaamme!
Pistetähän jok' ikkunahan,
raot täyteen lattiahan.
Hei kuin lysti sitten olla!
Sitten voipi talvi tulla;
ei se pahaa tehdä saa,
meidän tupa kukoistaa.

MAIKKI: Kuuleppas, nyt arvaa:
Kenpä on tää?
Tukka kullankarva,
kihara pää,
nenä nykeröinen,
mansikka suu,
poski pyöriöinen,
aivan kuin kuu.
Etkös tunne mua siitä?

ANNUKKA: Ei se vielä riitä!

MAIKKI: No, ja sydän kaikki
ain' on omasi.

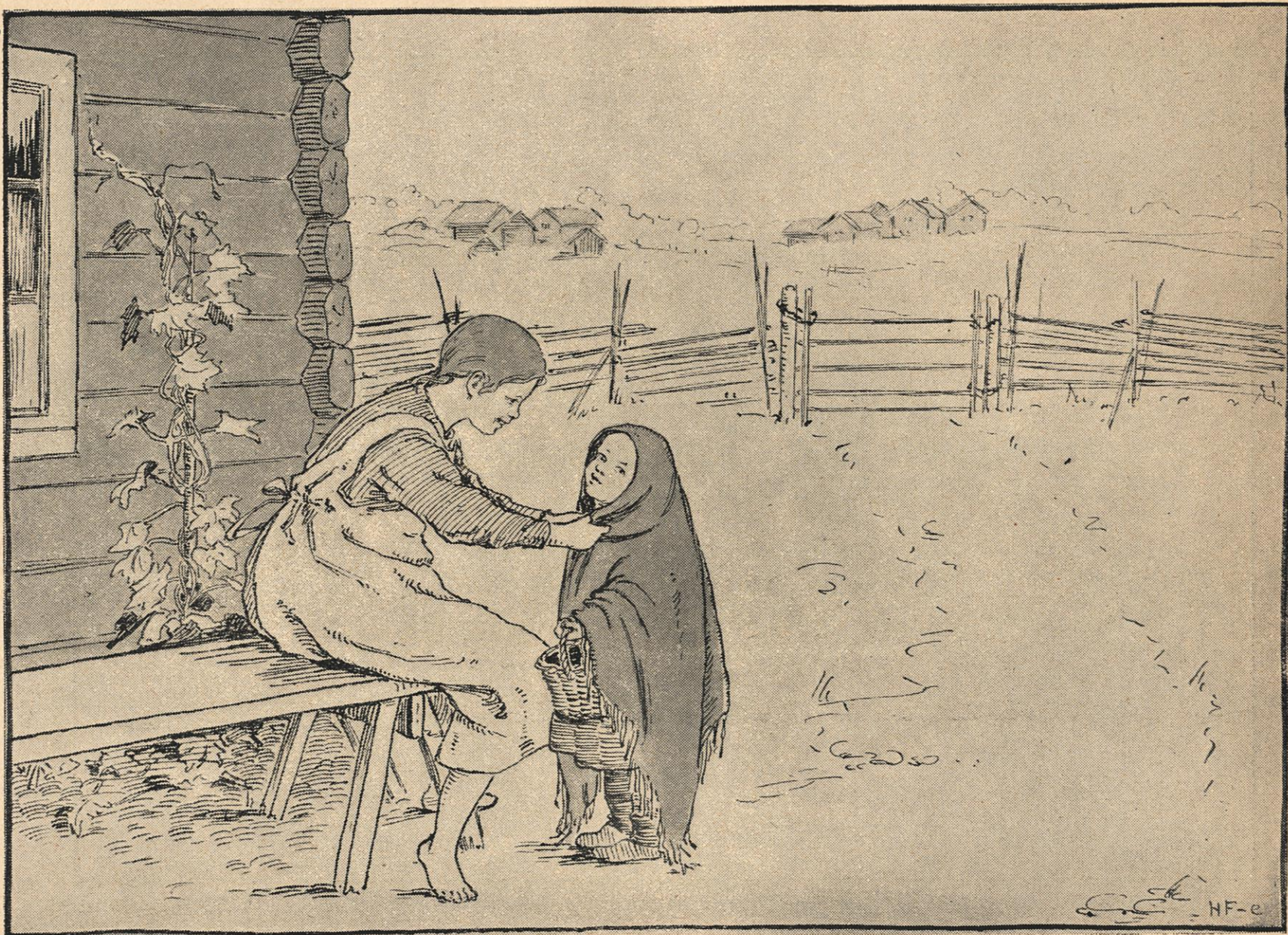
ANNUKKA: Nyt jo tiedän, — Maikki,
olet siskoni!

Kas nyt kaikk' on valmisna:
töppöset on jalassa,
pää ja kaula peitetty,
tarkoin kiinni pistetty
äidin suuri villaliina;
huolen piti sisko Tiina,
ettei puris pakkanen.
Aino menee torillen;
kori on jo kädessä,
pappa antoi pennejä. —

TIINA: Kuinka paljon? Lueppas!

AINO: Yksi — kaksi — — maltappas! —
Kaksi — — monta — — neljä — — no,
eikös siinä kyllin jo?
Aino ostaa koko torin,
pistää kaikki tänne koriin:
lihat, leivät, makkarat,
kalat — — juustot — — mansikat. —
Tuopi sitten tuomiset
papallensa makeiset.

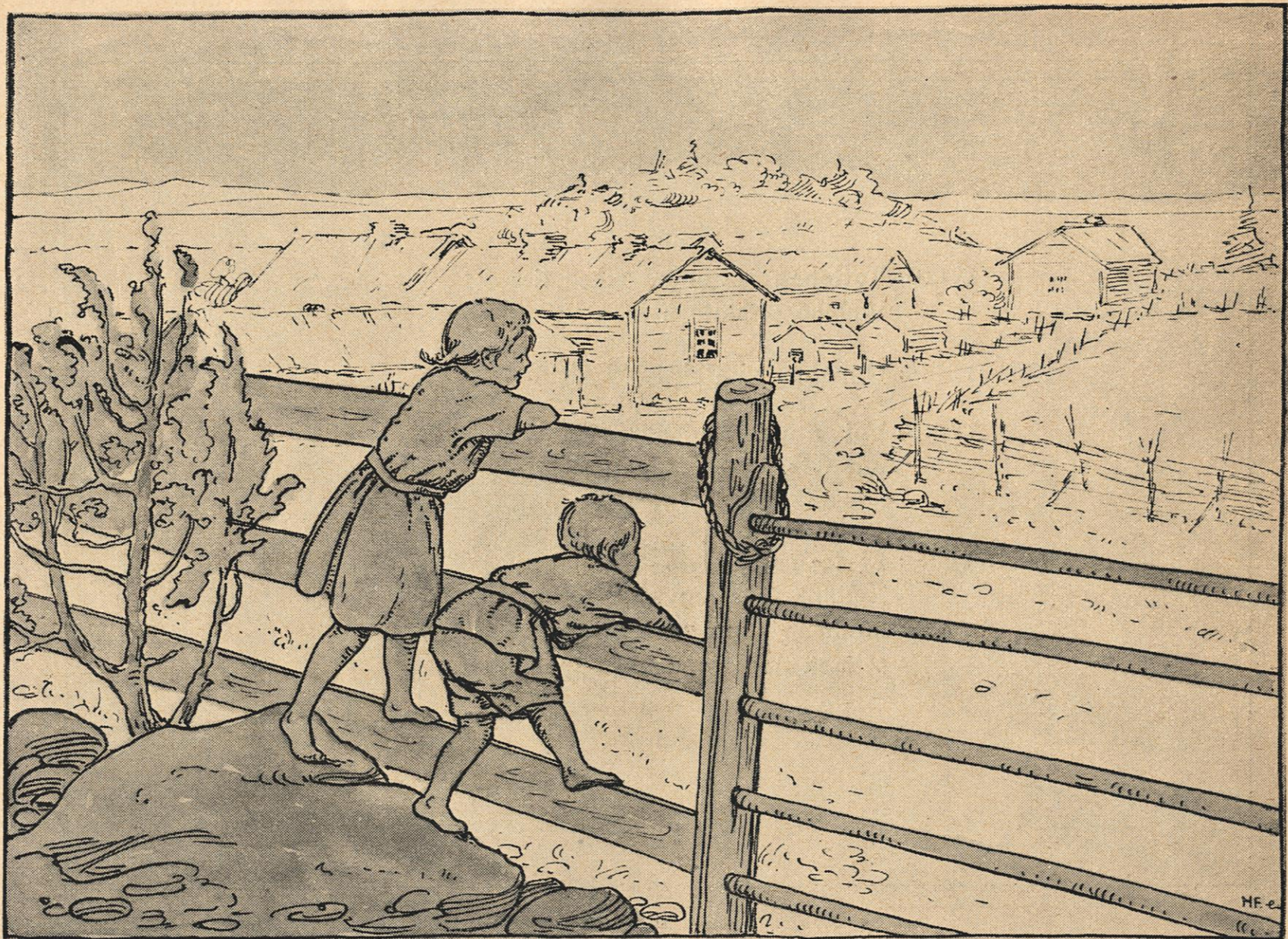

Kävikö varas vatsassa,
kun näin se tyhjäksi tuli?
Vai voita vaan söit aamulla,
mi päivänpaisteess' sulii?
Jo vasun pohja näkyypi;
viel' yhäkö se piisaa?
Mihinkä kaikki mahtuupi,
sä pikku ahma=Liisa?

Kun vaan ei viimein halkeais
tuo pieni eväspussi;
siitäkö vasta nauraa sais
Jänönen, lehto=Jussi!

Katso tuolla
kirkon puolla,
kuka käy?
Eikö näy?
Hattu, nuttu
eikö tuttu?
Kännäs roikkaa,
lelli poika,
heitä muisku,
niinkuin tuisku!
Näetkö, pikku veitikka,
nisupullan
isä kultan
hatussa?
Minne sen hän vie?
Kellekä se lie?

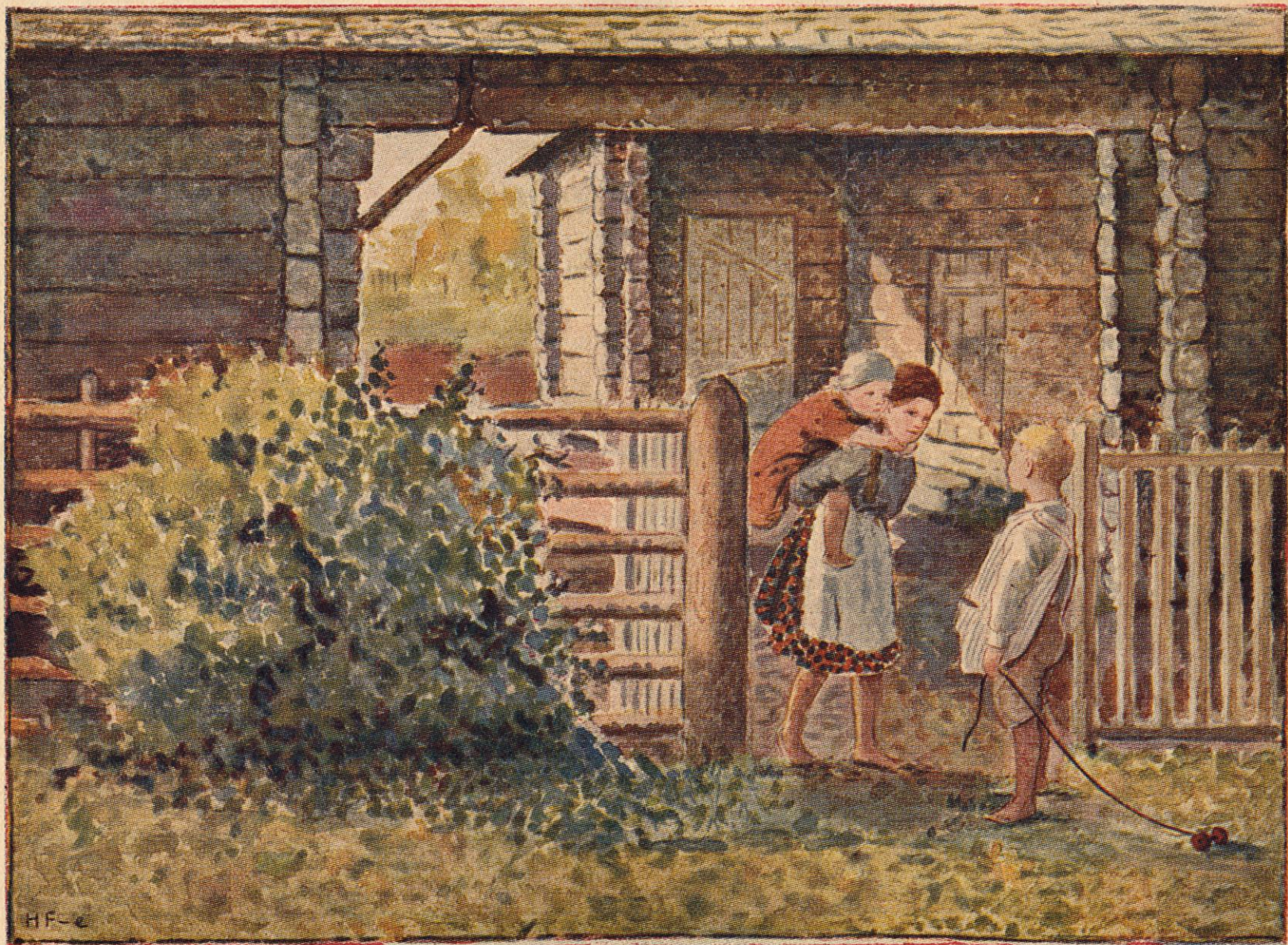

TYTTÖ: Tottahan tää on se oikea tie?
Vieläkö pitkältä kylään lie?

POIKA: Onpahan virstoja pari vielä.

TYTTÖ: Voi mua! Ennenkuin ollaan siellä,
uupuvi varmaan mun siskoni vaivaan,
aikaa jo jalkansa väsyi aivan.

PIKKU SISKO: Ei tee se mitään, ei hätää nyt enää!
Kylläpä taasen nyt jaksan ma mennä,
kunhan — mun tässä sä istua annat,
selässä näin mua vieläkin kannat.

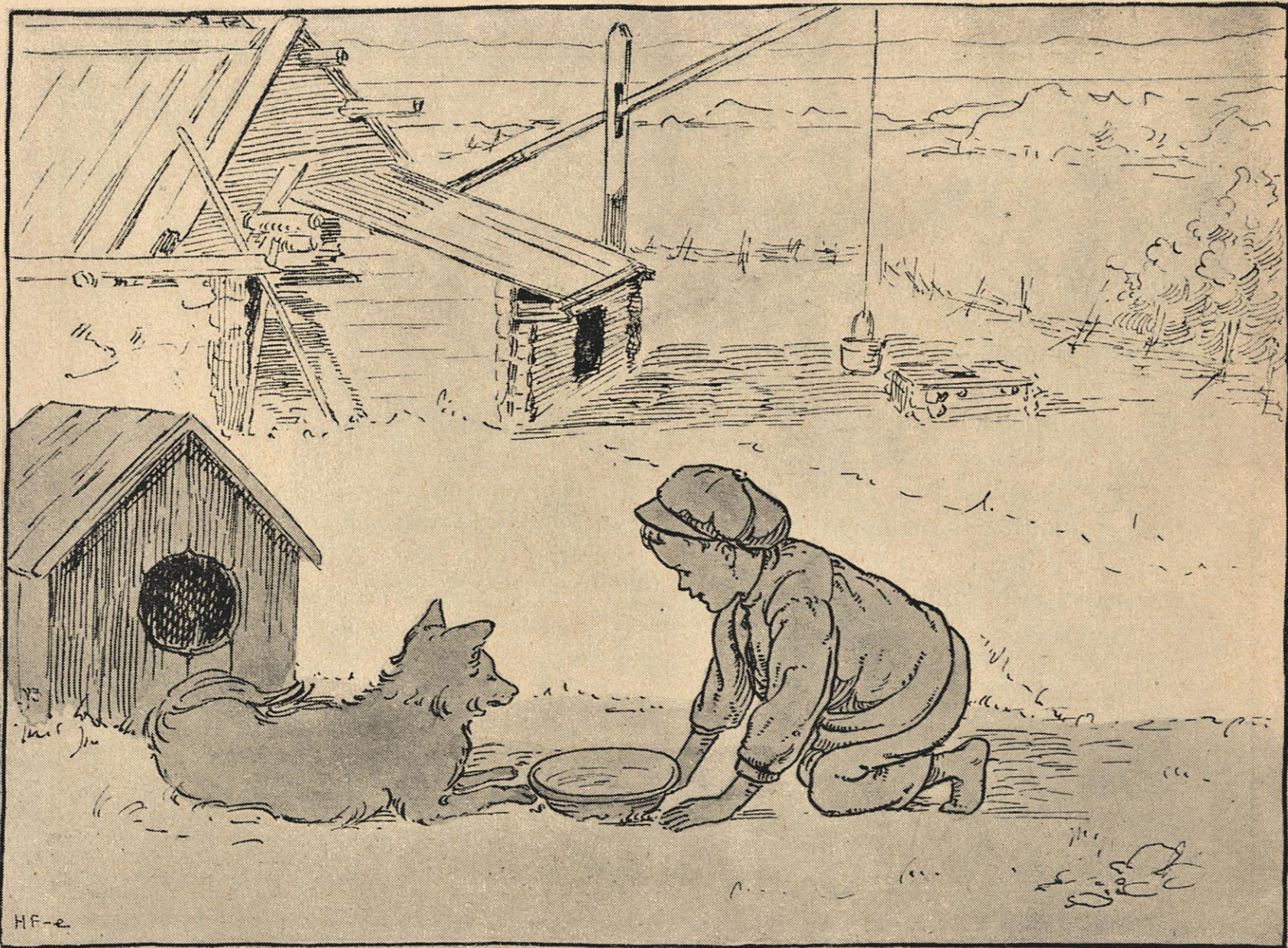
Ei auta nyt karku —
pois veteen vaan!
Myös turha on parku —
nyt huuhdotaan.
Et tok' tahdo olla
niin siivoton,
kuin tunkiolla
nuo porsaats on!
Kas niin, älä pelkää,
jos kastuukin selkä!
Ei veteen kuolla!
Kas sorsatkin tuolla
ne loiskii
ja roiskii
ain' iloissaan.
Pois veteen vaan!

Pois nyt tieltä valkopää,
ettet ruiskun alle jää!
Sulta jos tuo liinatukka
vielä kastuu, siin' on hukka.
Kaiken värin vesi veisi,
lumenkarvaks valkaiseisi.
Tulisitpa sä yks, kaks
vanhaks äijä=rutjukaks!

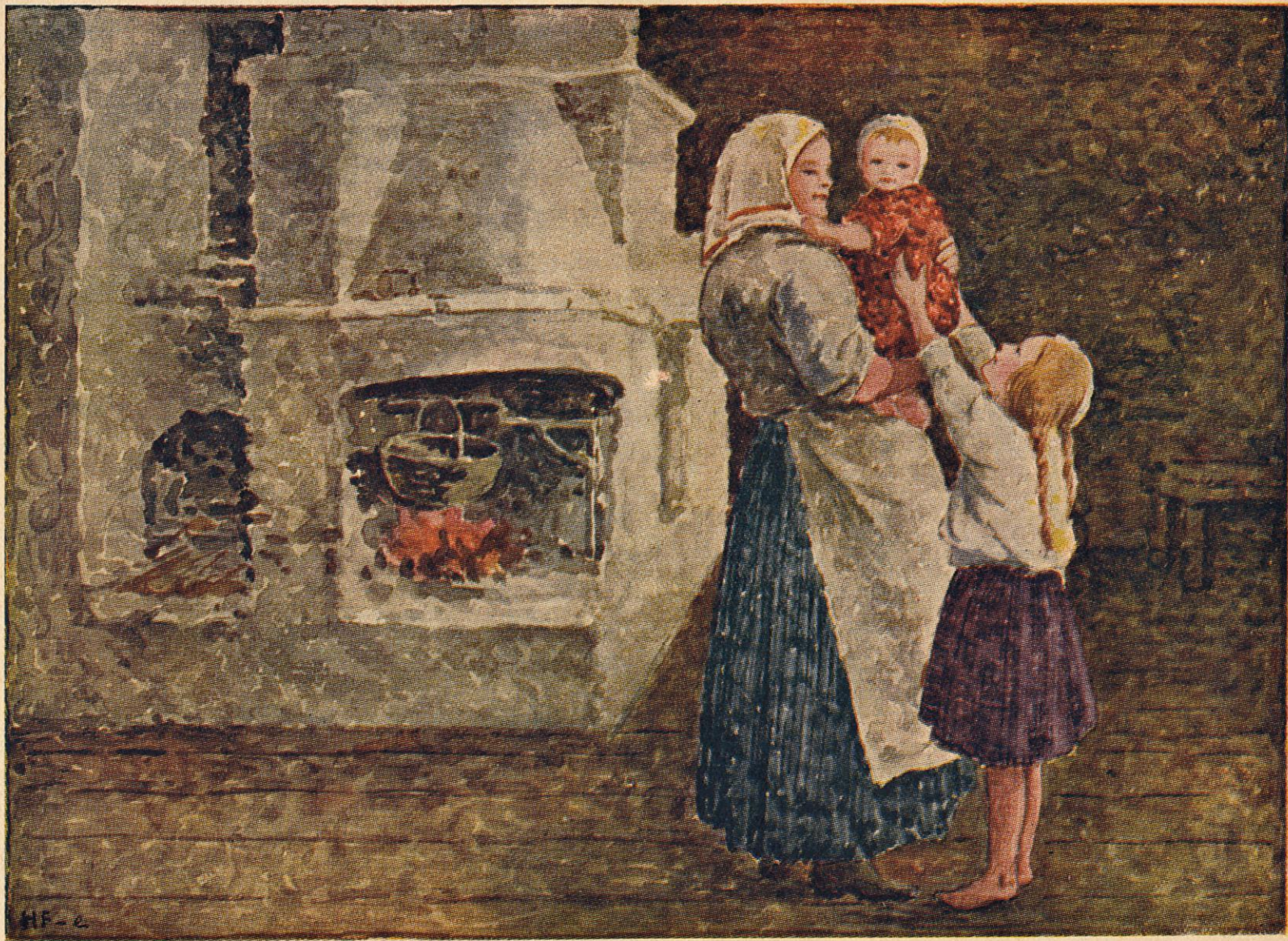

Kokenut se kaikki tietää!
Niin kai Jussi arvelee;
Hallin soppa kovin viettää;
lähemmäks hän matelee.
»Pitäis haistaa,
pitäis maistaa;
se on varmaan namua!
Padoist' Anni tyhjentääpi
tänne, mitä tähteeks jääpi;
sokerithan pohjassa.»

TYTTÖNEN: Voi jos äiti voisi antaa
tänne sisko=vauvasen!
Tahtoisinpa häntä kantaa
sylissäni pikkuisen,
heilutella, keikutella,
syöttää marjasilla
makeisilla,
nukuttaa tuost' unehen,
laulellen,
hoitaisin kuin parhaan nukin.

ÄITI: Vai kuin sen, jonk' joulupukin
pussist' olit löytänyt?
Sanoppas, miss on se nyt?
Kaula katki,
rinta ratki,
sikskun joulu=ukko jälleen
korjaapi sen entiselleen.
Vaan ei joulu=ukkokaan
tätä vauvaa parantais,
jos se sattuis rikkumaan;
sit' ei ikään ehjäksi sais.

Menoss' ol' Annukka mansikkaan,
levähti tänne nyt hiukan vaan;
tuo päivä paistoi niin helteesti,
väkisin silmät se ummisti.
Nyt näkee unta hän armahaista
punertavaisista marjamaista,
ja poimimattakin mansikat
itsestään vasuhun kapuuvat.
Nyt täys on vasu, sais kotiin mennä;
nyt Anni herää — voi eihän enää
vasussa yhtään marjaa näy!
Niin, Anni=rauukkanen, joskus käy!

PIKKU SISAR: Kuink' äiti meitä
vaan hennoi heittää
näin yksiksemme
murehesemme?
Meit' eikö enää
hän rakastanut!
Pois tahtoi mennä,
ei armahtanut!

SUURI SISAR: Näin älä luule,
vaan mua kuule;
ei lapsiansa
äit' unohtanut,
ain' armaitansa
on rakastanut.
Hän meni tuonne
vaan edeltämme,
ett' valmis huone
ois ehteissämme.
Mun käski siksi
sun äitis olla,
kun enkeliksi
myös saamme tulla.

